

Въ нея се породил силното желание да види малката Любка, която запретила да се учи в Цариград, безъ тя да имаше голѣмо желание...

Динѣ до пристигането на Любка — болната и домащницѣ ѝ прекересе сравнително спокойно — даже, мнозина отъ тѣхъ бѣха щастливи да ги озари, като спънчехъ лѣкъ, нисъльта, че болната ще оздравѣе.

Наближи дна, когато малката ученичка бѣ опредѣлила, че ще пристигне. Посрещнаха я. И пърницѣ и думи вѣкъ посрещницѣ и сестра и братъ бѣха за найва жкъ — тѣ не се дознаваха и отбѣваха да и съобщатъ, че тя е тежко болна.

Любка, остана малко загрижена отъ гѣзнитѣ скутени отговори и забърза за въ къщи. А въ това време леля Мила неспокойно поглеждаше въ вратата. Очитѣ и, отразивше голѣма мѣка, която изтърчаваше отъ толкова време насамъ, възприи това, сонѣла силното желание да види непременно Любка, па ако ще следъ това и да заклопи очи...

За Любка бѣ странно това, че никой не я срещна.

— А кака? — Въпроса и тана се стопи предъ насълзениѣ очи на нейната сестра.

Разбра изведнажъ. И потрепера, Лми ако тя — нейната майка... О, не... Не може да бъде...

Изгнча по стѣбитѣ, бързо хлѣва въ стаята. Не забележи даже близкитѣ А, стоящи, като аканенени, предъ до стѣната.

Очитѣ ѝ се занѣглиха. Желѣто вѣсично лице на майка и я изплещи.

Хвърли се вѣкъ неж:

— Мамо... Милничка мамо...

И тогава тази, която смѣтахе преди за полунъртава съ слабъ, но треперещъ отъ радостъ гласъ се обадя.

— Любка... Детето ми...

И изведнажъ замлъкна. Не може да издържи повече...

Хлѣщещата на неразбралата още вѣсичко Люба китѣлива стаята. Тя потеряше:

— Маничко... Моя маничко...

25.IV 1930 г.

Ал. Гунгоревъ

Рибаръ

Вчера те видѣхъ туй време,
тухъ край рѣката само на постъ,
тамънѣ бѣше съ тежко бремене,
кога пристигна силна гостъ.

На единъ кракъ съ свѣта шиня
стоеше ти до възрѣтата,
кажи на менъ азъ ще скрия
какво гледаше въ водата.

Болѣтъ ли си, та си тѣй свѣла
дълъа шиня и дълъгъ крокъ,
скоро вода не си ли пилъ,
не си ли хапналъ рибка, ракъ.

Недай мѣлча, ами кажи
Касъкъ искашъ отъ мене даръ?
Кажи лѣнѣ, недай тѣжи
Кажи на мене силъа рибаръ.

Но въ смѣщиа жѣтъ той скочи
долу въ водата плѣнка,
шиня кѣтъ средѣ протока,
и съ клѣна си грабна рибка.

Следъ туй на долу той литна,
по край брѣга на рѣката,
да си лови рибка отпа,
и шиня гнѣздо въ дѣлата.

Ж. Желѣновъ

Гатанка

Нѣма носъ, нито уста,
въ пѣтъ денѣкъ и ноцъ
шо да стори,
все говори,
като нѣкоя въбрица
или пѣсѣн
най-чудесни,
пѣе, като пойна птица.
Слушатъ малкитѣ деца,
съсь прикрѣли сърдѣнѣ
и се чудятъ, и се мѣлятъ
шо ли става тухъ — не знаятъ,
че отъ твойта ноцна маса
чудна пѣсѣнъ се разнесе,
че концерти слушатъ вече
чакъ отъ край сѣвѣа далече.
Шо е то?

Александър Душковъ